

Arrest

nr. 124 522 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 21 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 22 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 april 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de afstand van geding vast (RvV 5 augustus 2011, nrs. 65 400 en 65 401).

1.3. Op 8 september 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

1.4. Verzoekers dienden op 22 september 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. Verzoekers dienden op 28 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 oktober 2011 beslissingen tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater) naar aanleiding van de in punt 1.4 vermelde asielaanvragen.

1.7. Op 14 november 2011 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.8. Op 11 januari 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 31 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 26 november 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

I.(...) A.(...)

° te (...) op (...)

I.(...), F.(...)

° te (...) op (...)

nationalité : Servie

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.11.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

We verwijzen naar het medisch verslag opgesteld door de arts-adviseur op 29.10.2013 (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

2. Over de rechtspleging

Krachtens artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad enkel uitspraak op basis van de synthesememorie. Voormeld wetsartikel bepaalt het volgende:

“Indien de verzoekende partij een synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel in hun synthesememorie de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Verzoekers zijn afkomstig uit Servië.

Ze verblijven sinds geruime tijd in België.

Verzoekers deden op 28 september 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag tot regularisatie werd middels beslissing dd. 14/11/2011 ontvankelijk verklaard.

Bij beslissing van 31/10/2013 werd de aanvraag tot regularisatie conform art. 9ter ongegrond verklaard.

De verwerende partij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 14/10/2013 waarin wordt gesteld dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De in de medische attesten beschreven aandoeningen zouden niet als direct levensbedreigende aandoeningen worden beschouwd.

Uit de beschikbare medische gegevens zou geen aandoening blijken die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar verzoeker gewoonlijk verblijft.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat het medisch dossier niet toelaat een graad van ernst vast te stellen zoals vereist door art. 3 E.V.R.M.

Uit het medisch dossier kan wel degelijk de graad van ernst worden afgeleid.

Verzoekster lijdt aan een depressieve stoornis. De behandelende geneesheer expliciteert dat het gaat om een ernstige toestand.

De attesten bevestigen de graad van de ernst.

Artikel 9ter Vw. voorziet immers dat de beoordeling van de graad van de ernst dient te geschieden door de ambtenaar-geneesheer en niet door verwerende partij. Het komt dus niet toe aan de gemachtigde van de staatsecretaris voor Migratie – en asielbeleid om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is.

De verwerende partij gaat hierdoor haar bevoegdheid te buiten of heeft op zijn minst kennelijk onredelijk gehandeld.

Nergens uit artikel 9ter Vw., noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift blijkt wat een arts dan wel zou moeten invullen opdat aanvaard zou worden dat de omschreven graad van de ernst van de ziekte wel zou voldoen.

Bovendien wordt in het medisch advies vermeld dat dr. Rogiers stelt dat therapie moeilijk lijkt aangezien verzoekster geen talen begrijpt.

Nochtans laat dr. Rogiers weten in zijn verslag dat een therapie in aanwezigheid van een tolk aangewezen lijkt.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht.

(zie arrest Rw nr. 67.937, dd. 05/10/2013)

Men moet niet enkel nagaan of de betrokkene fysiek in staat is om te reizen of onderzoeken of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Men dient oog te hebben op alle omstandigheden.

De ambtenaar-geneesheer onderzocht niet de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst. Hij interpreteert de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen dus te beperkend.

(zie arrest Rw nr. 92.661, dd. 30/11/2012 en nr. 92.397, dd. 29/11/2012)

Dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (...)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St, THJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

3.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit artikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

*gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"*

3.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 28 september 2011 en de overgemaakte medische stukken blijkt dat tweede verzoekster allerhande anxio-depressieve symptomen vertoont.

3.7. In casu wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 29 oktober 2013 dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 28.09.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen;

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 19.09.2011 van de hand van dr. P. Rogiers, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie met nekpijn, ademhalingsmoeilijkheden, slapeloosheid, spierpijn en asthenie. De behandeling is fouter symptomatisch in de zin van pijnstillers en een puff.*

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 02.11.2011 van de hand van dr. Goktas, psychiater, waarin deze te kennen geeft dat hij betrokkene zelf niet heeft kunnen ondervragen omwille het taalprobleem. Toch besluit hij met een conversieverschijnsel met rechter hemiplegia. Therapie lijkt moeilijk aangezien ze "geen talen begrijpt".*

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 13.07.2012 van de hand van dr. P. Rogiers waarin herhaling van zijn vorige attestatie en bijkomend als medicatie psychofarmaca.*

« Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27.11.2012 van de hand van dr. Florian waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een anxio-depressie mogelijks met posttraumatische elementen, maar deze zijn niet controleerbaar. De factor ontheemding speelt zeker ook een rol.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt dat de beschreven depressie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.8. Op grond van voormeld advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond.

3.9. Verzoekers beweren in hun middel dat uit het medisch dossier wel degelijk een graad van ernst kan worden afgeleid en dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om te oordelen of de omschrijving van de graad van ernst niet voldoende is. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing geen melding maakt van een onvoldoende graad van ernst, doch enkel verwijst naar het medisch advies om vast te stellen dat uit het medisch dossier enerzijds niet kan worden *"afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit"* en anderzijds *"dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft"*. Tevens dient te worden vastgesteld dat de beoordeling van de medische elementen conform artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet wel degelijk gebeurd is door de arts-adviseur in zijn advies van 29 oktober 2012 zodat verzoekers betoog elke grondslag mist.

3.10. Met betrekking tot de nood aan therapie, wordt in het advies duidelijk gesteld dat de een dergelijke aandoening *"ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf" "zijn beloop (kent) over enkele*

maanden en (...) spontaan in gunstige zin (evolueert). De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.” Het loutere feit dat in het getuigschrift van dr. G. te lezen zou staan dat een therapie in aanwezigheid van een tolk aangegeven lijkt, volstaat niet om de pertinente overwegingen uit het medisch advies aan het wankelen te brengen. Waar verzoekers stellen dat de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst niet werden onderzocht, merkt de Raad op dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag gebaseerd is, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat de arts-adviseur tot het besluit kwam dat de aandoening ook onbehandeld geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhield. Er is in elk geval geen sprake van een te beperkende interpretatie van de wettelijke bepalingen of rechtspraak ter zake. Naar aanleiding van de verwijzingen van verzoekers naar arresten van de Raad, dient te worden verduidelijkt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.11. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening werd gehouden. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN